

det ærede Medlem saa vilde have i § 1. Det, der imidlertid er det vigtigste i Loven, er § 2, og i og for sig kunde jeg gaa med til det ærede Medlems før omtalte Forslag, hvis det ikke netop var den Opfattelse, der har standset Loven i Landstinget nu paa fjerde Aar, og fordi der er noget i det Argument, at naar det er tilladt at sælge disse Obligationer i Udlandet, skal det ikke være danske Borgere forbudt at gøre det samme. Det var det, der blev argumenteret saa stærkt for fra Ordførerens Side i Landstinget, og det var det, der førte denne Indskrænkning ind i Loven, og derfor mener jeg, at vi maa tage derimod. Der kan sikkert være noget i den Betragtning, at vi ikke skulle beskytte fremmede Landes Undersaatter i videre Omfang, end det paagældende Land selv beskytter dem.

Ellinger: Jeg vil gentage, at jeg forstaar ikke rigtig den højtærede Ministers Argumentation, jeg synes hele Tiden, den er ved Siden af det, der er Tale om. Det, jeg ønsker, og som jeg antager, at jeg klart nok har udtrykt de to foregaaende Gange, jeg har talt, er, at vi ikke herhjemme skulle lade Spørgsmaalet om, hvorvidt noget er strafbart eller ej, være afhængigt af, paa hvilket Sted den paagældende Handling er begaaet, saa at vi altsaa lade Udlandets Opfattelse af en bestemt Handling være bestemmende for, om vi straffe eller ej. Derfor mener jeg, at man maa holde sig til, at Salg af Præmieobligationer ved Kolportage skal være forbudt Danske her i Landet, men hvad Folk her i Landet med Hensyn til Salg af Præmieobligationer foretage i Udlandet, maa vi lade Udlandet selv træffe Bestemmelse om. Jeg har slet ikke gjort gældende, at man skulde forbyde Folk ved Salg af Præmieobligationer at drive Kolportage i et fremmed Land, hvor dette er tilladt. Jeg har her ikke talt om § 1, som Ministeren nævnedes, jeg har talt om Serieobligationer, hvor jeg har paavist, at det er et fuldstændig privat Lotteri, der sættes i Gang, og der ser jeg ingen Grund til i større Grad at beskytte fremmede, der bo i de Lande, hvor overhovedet Serieobligationers Salg i Andele er tilladt, end hvor det er forbudt. Det

forekommer mig at være ganske ligefrem, og jeg synes, jeg sporede i den højtærede Ministers Bemærkning for lidt siden, at i og for sig kunde han ønske noget i Retning af, at Lovforslaget blev lavet lidt om, men den højtærede Minister sagde, at nu havde det ligget i Landstinget paa fjerde Aar, og saa var det vel paa Tiden at faa det gennemført.

Justitsministeren (Billow): Ja, jeg er ganske overbevist om, at hvis ærede Medlemmer ville læse igennem, hvad der er udtalt i Landstinget, da denne Lov var forelagt første Gang, ville de ikke være i Tvivl om, at jeg har Ret og det ærede Medlem Uret, og at det er saaledes, at Højres Ordførers Udtalelser der være ganske i Strid med, hvad Højres Ordfører her udtaler. Jeg kan indskrænke mig til at henvise til Landstingstidende paa det paagældende Omraade. Det kan være meget rigtigt, at man skal sige, at vi kunne ikke i Danmark, naar vi skulle tage Bestemmelse om, hvorvidt noget skal være strafbart eller ej, være afhængige af Udlandet. Men der var alligevel noget rigtigt i den Tanke, som blev fremsat i Landstinget, om i Forhold som disse, der her er Tale om, ikke at beskytte udenlandske Undersaatter i større Omfang end deres Hjemland. Ved Love af 1869 og 1895 har Danmark beskyttet alle danske Undersaatter for disse Handlinger, men ikke nogen i Udlandet. Men nu kom der en Lov, som vilde beskytte alle Udlændinge, og saa siges der: Men naar Landet selv tillader den Handel, og naar den er fuldstændig lovlig i det paagældende Land, hvorfor skulle vi saa straffe en dansk Undersaat, fordi han sidder herhjemme og iværksætter saadanne Forretninger. Det var Argumentet fra den anden Side, og noget kan der, som sagt, være i det. Dernæst vil det neppe faa nogen praktisk Betydning, thi de fleste Lande have allerede indført en Lovgivning til Beskyttelse af deres Undersaatter paa disse Omraader. Hvad vi lide under her, er, at der stadig indløber Klager fra de danske Gesandter i Udlandet, fra de fremmede Magters Repræsentanter her i Landet, og at vi altsaa maa svare, at Beskyttelsen gælder kun Folk i Danmark og ikke Folk i Udlandet.